

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Radkiewicz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Edyta Jarmołowicz

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2017 r. S.

na rozprawie sprawy z powództwa Bank (...) S.A. w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej M. K. na rzecz Bank (...) S.A. w W. kwotę 20.318,97 zł (dwadzieścia tysięcy trzysta osiemnaście złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 19.054,42 zł od dnia 02.03.2016 roku do dnia 15.04.2016 roku,

- od kwoty 19.004,12 zł od dnia 16.04.2016 roku do dnia 13.05.2016 roku,

- od kwoty 18.954,12 zł od dnia 14.05.2016 roku do dnia 27.02.2017 roku,

- od kwoty 18.804,12 zł od dnia 28.02.2017 roku do dnia zapłaty;

II. Oddała powództwo o zapłatę kwoty 17 zł. (siedemnaście złotych);

III. Umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

IV. Zasądza od pozwanej M. K. na rzecz Bank (...) S.A. w W. kwotę 3.852,58 zł (trzy tysiące osiemset pięćdziesiąt dwa złote pięćdziesiąt osiem groszy) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt II C 2330/16

UZASADNIENIE

Pozwem z 9 marca 2016 r. złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zażądał zasądzenia od M. K. kwoty 20 586,27 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 2 marca 2016 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazano, że powodowi przysługuje wierzytelność wobec pozwanej wynikająca z zawartej z (...) Bank (...) S.A. w dniu 10 maja 2013 r. umowy nr (...) ((...) - (...) - 300) o kredyt gotówkowy oraz kartę kredytową w kwocie 20 586,27 zł wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od kwoty 19.054,42 zł od dnia 2 marca 2016 r. do dnia zapłaty. Na dochodzoną kwotę 20 586,27 zł składa się suma 19.054,42 zł tytułem niespłaconego kapitału wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od kwoty 19.054,42 zł od dnia 2 marca 2016 r. do dnia zapłaty, kwota 557,33 zł tytułem odsetek umownych liczonych od kwoty należności głównej według oprocentowania wynikającego z umowy co do której

dłużnik nie opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego oraz kwota 957,52 zł tytułem odsetek ustawowych naliczana od części należności głównej, co do której dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego.

Nakazem zapłaty z dnia 10 maja 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Powyższy nakaz zaskarżyła pozwana deklarując jednocześnie, że chce spłacić zobowiązanie banku jednak żąda rozłożenia świadczenia na raty. Jednocześnie skarżąca zakwestionowała wysokość dochodzonej kwoty, nie uzasadniając jednak precyzyjnie tego zarzutu.

Pismem z 16 stycznia 2017 r. powód cofnął pozew o kwotę 250 zł podtrzymując powództwo w pozostałym zakresie. W piśmie wskazano, że spłaty nastąpiły w kwotach po 50 zł w terminie 15 kwietnia 2016 r. oraz 13 maja 2016 r.

Pismem z 5 listopada 2017 r. pozwana wskazała, że jest samotną matką, pracuje za granicą i jest jej ciężko spłacić zaciągnięte zobowiązanie. Dlatego też jej wniosek o rozłożenie dochodzonej kwoty na raty znajduje pełne uzasadnienie.

Pismem z 28 marca 2017 r. powód cofnął pozew o kwotę 150 zł, zaś w pozostałym zakresie podtrzymał powództwo w całości. W piśmie wskazano, że spłata nastąpiła dnia 27 lutego 2017 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bank (...) S.A. w W. prowadzi działalność bankową, w tym udziela pożyczek i kredytów osobom fizycznym.

W dniu 10 maja 2013 r. strony zawarły umowę nr (...) o kredyt gotówkowy oraz kartę kredytową.

Dowód:

Bezsporne, a nadto:

- umowa, k. 41-46
- oświadczenie o poddaniu się egzekucji, k. 47
- potwierdzenie zgodności danych, k. 65-68

Pozwana nie regulowała regularnie wszystkich zobowiązań wynikających z wymienionej umowy. Wobec powyższego Bank wypowiedział M. K. umowę.

Bezsporne.

M. K. kierowała do banku szereg pism, prosząc o rozłożenie zaległej należności na raty. Powód złożył pozwanej propozycję spłaty i częściowego umorzenia długu, na tę propozycję pozwana jednak nie odpowiedziała.

Pismem z 10 lutego 2016 r. Bank (...) S.A. w W. wzywał M. K. do zapłaty kwoty 20.523,41 zł.

Dowód:

Bezsporne, a nadto:

- korespondencja, k. 32, 83-99
- wezwanie do zapłaty k. 31, 47-48

1 marca 2016 r. zadłużenie M. K. wobec Banku (...) S.A. w W. z tytułu umowy nr (...) ((...) - (...) - 300) wynosiło 20.586,27 zł. Na powyższą kwotę składała się suma składająca się z sumy 19.054,42 zł tytułem niespłaconego kapitału wraz

z odsetkami ustawowymi naliczanymi od tej kwoty od dnia 2 marca 2016 r. do dnia zapłaty, kwota 557,33 zł tytułem odsetek umownych liczonych od kwoty należności głównej według oprocentowania wynikającego z umowy co do której dłużnik nie opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego oraz kwota 957,52 zł tytułem odsetek ustawowych naliczana od części należności głównej, co do której dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg bankowych, k. 39

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę zobowiązania pozwanego stanowiła umowa kredytu gotówkowego oraz karty kredytowej. Zgodnie z art. 69 ust 1 prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Stan faktyczny w sprawie sąd ustalił w oparciu o ujawnione w sprawie dowody z dokumentów, których autentyczności i wiarygodności nie negowała żadna ze stron. Sąd również nie powziął wątpliwości, co do ich prawdziwości i rzetelności.

Przy tym należy zauważyć, że strona pozwana nie kwestionowała tego, że umowa rzeczywiście została zawarta w formie i treści wskazanej przez bank. Nie była kwestionowana podstawa zadłużenia, jego istnienie. Pozwana co prawda w sposób lapidarny zakwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia, niemniej jednak to na pozwanej spoczywał obowiązek wykazania, że spłaciła zadłużenie wobec banku i któremu to ciężarowi pozwana nie sprostała. Sąd jednak uznał, że w części, tj. co do kwoty 17 zł. powód nie wykazał dochodzonego roszczenia. Bank wskazywał, że kwotę tę stanowią koszty, niemniej jednak nawet nie wskazał z jakiego tytułu zostały ona naliczone, na jakiej podstawie prawnej i w żaden sposób nie wykazał ich wysokości. Co więcej, m.in. w wezwaniu do zapłaty z dnia 10 lutego 2016 r. określał ich wysokość na 15 zł. (a w niniejszej sprawie dochodził zapłaty z tego tytułu 17 zł.). Powód zatem w tej części nie sprostał ciężarowi wykazania roszczenia, zatem powództwo o zapłatę kwoty 17 zł. zostało oddalone, o czyn Sąd orzekł w pkt. II wyroku.

W niniejszej sprawie powód domagał się ostatecznie zasądzenia od pozwanej kwoty 20.335,97 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, których sposób wyliczenia wskazany został w piśmie z dnia 28 marca 2017 r. i kosztami procesu. Powód wyjaśnił bowiem, że pozwana dokonała 3 wpłat tj. dwukrotnie kwotę po 50 zł oraz 150 zł którą uiszczała 27 lutego 2017 r., w związku z czym powód cofnął powództwo w zakresie w/w kwot. Zgodnie z art. 203§ 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. W myśl natomiast art. 355 §1 kodeksu postępowania cywilnego sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Sąd nie uznał za niedopuszczalne cofnięcia wniosku, ponieważ okoliczności sprawy nie wskazują, by wymieniona czynność była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa (art. 203 §4 k.p.c.). Wolę częściowego cofnięcia pozwu powód wyraził zaś wprost. Jednocześnie pozwana nie sprzeciwiła się powyższemu. Tym samym – wobec cofnięcia pozwu – postępowanie umorzono w pozostałym zakresie (pkt III sentencji).

Mając na uwadze powyższe (tj. częściowe oddalenie powództwo i częściowe umorzenie postępowania) należało zasądzić ostatecznie żadaną kwotę 20 318,97 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Uzasadnienie zasądzenia odsetek za opóźnienie znalazło zaś wyraz w treści art. 481 § 1 kc, stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak w pkt I sentencji.

W ocenie Sądu nie ujawniły się wskazane w art. 320 k.p.c. szczególne okoliczności, uzasadniające rozłożenie należności głównej zasądzonej w pkt. I wyroku na raty. Pozwana nie wskazała, jakie są jej zarobki, a jakie zobowiązania. Nie przedłożyła żadnych dokumentów potwierdzających owe dochody i zadłużenia. Nie złożyła żadnych dowodów potwierdzających ponoszenie kosztów uniemożliwiających prawidłowe utrzymanie siebie i dziecka. Jednocześnie dotychczasowe zachowanie pozwanej wskazuje, że – pomimo wielu deklaracji - nie reguluje na rzecz banku zaległości w istotnej części, to również nie będzie tego czyniła w przypadku rozłożenia świadczenia na raty.

O kosztach postępowania przy uwzględnieniu wyniku procesu orzeczono w oparciu o art. 100 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powódka wygrała proces niemalże w całości, w związku z czym Sąd zasądził od pozwanej koszty procesu w całości. O kosztach procesu Sąd orzekł także mając na uwadze art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się jego wynagrodzenie i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Na koszty niniejszego postępowania złożyła się część opłaty od pozwu w kwocie 250 zł (uiszczona przez powoda w elektronicznym postępowaniu upominawczym), opłata w wysokości 2,58 zł. tytułem opłaty manipulacyjnej oraz koszt występującego w imieniu strony powodowej, profesjonalnego pełnomocnika procesowego - radcy prawnego - w kwocie 3600 zł. Wskazana należność obliczona została w oparciu o § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i zgodnie z wynikiem procesu winna zostać poniesiona przez M. K., o czym orzeczono w pkt IV.